

вим формам зайнятості. Неврегульованість інституту дистанційної зайнятості призводить до дискримінації дистанційних працівників по відношенню до працівників, які виконують роботу на робочому місці у роботодавця. Відповідно, дані працівники не мають змоги на рівні з іншими реалізувати свої трудові права, в тому числі не мають можливості в повній мірі користуватися правами соціального забезпечення. Ураховуючи наведене, необхідно врегулювати дистанційну зайнятість таким чином, щоб відповідні працівники мали змогу користуватися своїми трудовими правами на рівні з іншими.

З огляду на викладене, вважаємо за необхідне запропонувати врегулювати питання дистанційної зайнятості у Законі України «Про зайнятість населення» та внести відповідні глави у чинний Кодекс законів про працю. Крім цього, наразі обговорюється законопроект нового Трудового кодексу України, при прийнятті якого необхідно врегулювати питання дистанційної зайнятості працівників. Зокрема, закріпити главу про дистанційних працівників, в якій передбачити (а) порядок укладення трудового договору з даної категорією працівників; (б) положення, відповідно до якого роботодавець зобов'язаний забезпечити дотримання працівником вимог охорони праці та санітарно-гігієнічних норм; (в) положення, згідно з яким оплата здійснюється не за результат роботи, а за фактично витрачений час відповідно до встановлених на підприємстві загальних норм виробітку з відповідною оплатою робочого часу, та ін.

*Вапнярчук Наталія Миколаївна – к.ю.н., старший науковий співробітник
Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку
НАПрН України*

Н. О. Гаврилик

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ПРИВАТНОГО ПІДПРИЄМСТВА. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Приватне підприємство як організаційно-правова форма є досить поширеним видом юридичної особи. Проте, незважаючи на те, що порядок утворення, діяльності та припинення юридичних осіб закріплений у Цивільному й Господарському кодексах, Законі України «Про госпо-

дарські товариства», у нормативно-правових актах, питання щодо правового статусу саме приватного підприємства на законодавчому рівні залишається не врегульованим. Це, у свою чергу, призводить до багатьох спірних питань, які виникають на практиці.

Основною причиною проблем у діяльності приватних підприємств є те, що, на відміну від ГК, ЦК взагалі не містить такого поняття, як «приватне підприємство» й не відносить ПП до організаційно-правової форми юридичних осіб. Так, відповідно до ч.2 ст.81 ЦК «юридичні особи, залежно від порядку їх створення, поділяються на юридичних осіб приватного права та юридичних осіб публічного права». Стаття 83 ЦК зазначає, що «юридичні особи можуть створюватися у формі товариств, установ та в інших формах, встановлених законом», що «товариства поділяються на підприємницькі та непідприємницькі».

Отже, з наведених норм випливає, що цивільне право не виділяє приватне підприємство як окрему організаційно-правову форму юридичної особи.

Визначення поняття «приватне підприємство» дає ГК. Так, у ч.1 його ст.113 сказано, що приватне підприємство – це підприємство, що діє на основі приватної власності одного або кількох громадян, іноземців, осіб без громадянства та його (їх) праці чи з використанням найманої праці. Приватним є також підприємство, що діє на основі приватної власності суб'єкта господарювання – юридичної особи. Крім того, в ст.63 ГК передбачено, що підприємства залежно від форм власності поділяються на такі види: приватне, колективної власності, комунальне, державне та змішаної форми власності.

На практиці приватні підприємства постійно плутають з господарськими товариствами, що є неприпустимим з юридичного погляду.

Часто виникають питання щодо відповідальності приватного підприємства за своїми зобов'язаннями. Деякі фахівці вважають, що якщо під час створення ПП було сформовано статутний фонд, то відповідальність підприємства буде в межах цього фонду. А якщо статутний фонд не було сформовано, то засновники мають відповідати за зобов'язаннями ПП всім своїм майном. Із цього приводу точилося чимало дискусій. Державний комітет з питань регуляторної політики та підприємництва у своєму листі від 13.03.2011 №2571 дав роз'яснення стосовно деяких питань діяльності приватного підприємства, зокрема відповідальності власників за зобов'язаннями підприємства. У листі сказано, що підприємство, якщо інше не встановлено законом, діє на підставі статуту. Отже, зважаючи на

відсутність у законі спеціальної вказівки щодо приватних підприємств, можна зробити висновок: єдиним і обов'язковим для цього виду підприємств установчим документом є статут, який за своїм змістом повинен відповідати загальним вимогам». Та головне, що у вказаному листі роз'яснено: приватне підприємство відповідає за своїми зобов'язаннями всім належним йому майном, на яке згідно з законом може бути накладено стягнення. Власник не відповідає своїм майном за зобов'язаннями заснованого ним приватного підприємства, а підприємство не несе відповідальності за зобов'язаннями власника. Проте, як відомо, такі роз'яснення мають тільки рекомендаційний характер, а на законодавчому рівні питання відповідальності приватного підприємства залишається відкритим.

Також не врегульовано на законодавчому рівні порядок входу та виходу засновників приватного підприємства. Тому якщо власник, який має намір залучати партнерів до свого підприємства, повинен передбачити це у статутних документах самого підприємства. Більш того, колізійні норми ГК вносять ще більше неточностей до правового статусу приватного підприємства. Так, з одного боку, ст.113 надає право ПП діяти на основі приватної власності юридичної особи. У той же час в ст. 62 зазначено, що підприємство не повинне мати у своєму складі інших юридичних осіб.

Отже, питання правового статусу приватних підприємств, порядку їх створення та діяльності підлягає більш чіткому законодавчому врегулюванню. Головне, щоб останнє дало позитивні наслідки для суб'єктів підприємницької діяльності, які обрали такий вид господарювання, як приватне підприємство.

Гаврилик Назарій Орестович – студент, 4 курс, 2 група, факультет підготовки кадрів для Державної пенітенціарної служби України Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

М. О. Громов

СТИМУЛЮВАННЯ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Актуальною проблемою розвитку наукової діяльності є запровадження комерційного використання результатів науково-технічної діяльності.